

18

Aš tamsiu siauru koridoriumi bėgau žemyn, čia ne ką galėjai įžiūrėti, tada pasukau į kairę, į koridorių su geležiniais turėklais, ir nugarą prisispaudžiau prie sienos, mano akiratyje buvo dvi cisternos ir durų anga. Mačiau, kaip Čikas bėgdamas pasuko už kampo, pasileidau jam iš paskos ir net iš nugaros supratau, koks sutrikęs jis buvo. Bet jis bėgo kaip pakvaišęs, mažiausiai dar tris minutes, nepastebėdamas, kad jau lipu jam ant kulnų. Atviroje vietoje jis sustojo. Aš išsitraukiau šratinį šautuvą ir ėmiau pyškinti jam į nugarą. Iš jo ištiško kraujo fejerverkas, jis žnektelėjo žemėn ir daugiau nesijudino.

– Velnias, – burbtelėjo jis. – Kur tu visada tūnai? Visiškai tavęs nematau.

Aš pasikeičiau ginklą į kulkosvaidį ir išniekinęs jo lavoną trumpai pastryščiojau ratu.

– Gerai jau gerai. Nuleisk garą, žmogau.

Čikas vėl paleido žaidimą, bet buvo beviltiška. Jo galvoje visai nebuvo teritorijos plano. Galėjai ištisas valandas bėgti paskui jį, o jis nė nepastebėdavo, be to, kiekvieną kartą kaip patrakęs jį nukaldavau. Buvau, taip sakant, žaidimo *Doom* pasaulio čempionas, o Čikui visai nesisekė.

Jis pasiėmė dar vieną alaus.

– O jei mes tiesiog išvažiuotume? – paklausė jis.

– Ką?

– Atostogauti. Juk neturim ką veikti. Tiesiog paatostogaujam kaip normalūs žmonės.

– Ką tu čia šneki?

– Turim Ladą ir pirmyn.

– *Normalūs* žmonės visai ne taip atostogauja.

– Bet galėtume gi?

– Nee. Spausk startą.

– Bet kodėl ne?

– Nee.

– Jei tave pagausiu, – pradėjo Čikas. – Sakykim, jei aš tave per penkis kartus pagausiu. Arba per dešimt. Sakykim, per dešimt kartų.

– Tu ir per šimtą manęs nepagausi.

– Per dešimt.

Jis žiauriai stengėsi. Susigrūdau visą saują traškučių sau į burną ir laukiau, kol jis išsitrauks elektrinį pjūklą, tada leidau save susmulkinti.

– Aš rimtai, – pratariau. – Na, tarkim, mes išvažiuojam.

Mes beveik visą dieną šaudėmės. Buvome du kartus baseine. Čikas man pasakojo apie savo brolių, o tada šaldytuve jis atrado alaus ir leido sau pasiimti tris butelius. Aš irgi pamėginau vieną išgerti. Jau ne kartą ragavau alaus, bet jis man niekada nebuvo skanus ir dabar buvo neskanu. Nepaisydamas to, tris ketvirtadalius butelio išgėriau. Tačiau alus manęs neveikė.

– O jeigu jie mus išduos?
– Jie neišduos mūsų. Juk jei jie būtų norėję, jau seniai būtų tą padarę ir policija juk buvo čia. Jie net nežino, kad Lada vogta. Jie mus matė gal dešimt sekundžių, jie tikrai tiki, kad ji priklauso mano broliui, ar panašiai.

– O kur tu nori važiuoti?
– Argi tai svarbu?
– Kai išvažiuoji, gerai žinoti, kur važiuoji.
– Mes galime aplankyti mano gimines. Aš turiu senelį Valakijoje.

– Ir kur jis gyvena?
– Kaip kur gyvena? Valakijoje.
– Kur nors čia, netoliese?
– Ką?
– Kažkur ten svetur?
– Visai ne kažkur ten *svetur*, Viešpatie! Valakijoje.
– Tai juk tas pats.
– Kas tas pats?
– Kažkur svetur ir Valakijoje yra tas pats.
– Nesuprantu.
– Čia tik toks žodis, velniai rautų, – pasakiau ir pabaigiau savo alų. – Valakija tik žodis! Kaip Rūgpienių kaimas. Ar koks Eneso.

– Mano šeima iš ten kilusi.
– Aš maniau, kad tu iš Rusijos.
– Taip, bet dalis šeimos iš Valakijos. Mano senelis. Ir mano senelio sesuo, ir mano proprosenelis, ir... kas tau čia juokingo?

– Atrodo, kad turėtum senelį iš Eneso. Ar iš Rūgpienių kaimo.

– Ir kas čia taip juokinga?

– Tokios vietos kaip Eneso nėra, žmogau! Eneso reiškia: *neatpažinti skraidantys objektai*. Ir Valakijos nėra. Jei sakai, kad kažkas gyvena Valakijoje, tai reiškia, kad jis gyvena kažkur pampose.

– Tai ką, ir pampų nėra?

– Nėra.

– Bet mano senelis ten gyvena.

– Kur, pampose?

– Nenervink manęs, tikrai. Mano senelis gyvena kažkioj pasaulio skylėj, šalyje, kuri vadinasi Valakija. Ir rytoj ten važiuosime.

Jis vėl surimtėjo ir aš surimtėjau.

– Žinau šimtą penkiasdešimt pasaulio šalių su sostinėmis, – patikinau ir gurkštelėjau iš Čiko alaus butelio. – Valakijos ten nėra.

– Mano senelis yra kietas. Jis ausyje turi dvi cigaretes. Ir tik vieną dantį. Buvau ten, kai man buvo penkeri ar kiek.

– Tai kas tu iš tiesų? Rusas? Ar valakas, ką?

– Vokietis. Turiu pasą.

– Bet iš kur tu kilęs.

– Iš Rostovo. Tai Rusija. Bet šeima visur pasklidusi. Volgos vokiečiai. Etniniai vokiečiai. Taip pat Banato švabai, valakai, žydų čigonai...

– Ką?

– Kas ką?

- Žydų čigonai?
- Taip, drauguži. Ir švabai, ir valakai...
- Tokių nėra.
- Kokių nėra?
- Žydų čigonų. Ką tu čia paistai. Visą laiką pasakoji kažkokias nesąmones.
- Visai ne.
- Žydų čigonai – tai kaip anglų prancūzai! Nėra tokių.
- Žinoma, kad anglų prancūzų nėra, – pritarė Čikas. – Bet yra žydų prancūzų. Taip pat yra ir žydų čigonų.
- Čigonų žydai.
- Tikrai taip. Jie nešioja štai tokį dalykėlį ant galvos, važinėja po Rusiją ir pardavinėja kilimus. Juk žinai, su tuo dalykėliu ant galvos. Va, kipa. Su kipa ant galvos.
- Kipa ant šiknos. Nė vienu žodžiu netikiu.
- Žinai filmą su Džordžu Aznavūru?
- Čikas tikrai norėjo man įrodyti.
- Filmas yra filmas, – nutraukiau jį. – Tikrame gyvenime gali būti arba žydas, arba čigonas.
- Bet čigonas tai ne religija, Viešpatie. Žydas yra religija. Čigonas – tai žmogus be buto.
- Tie be buto, kaip tyčia, yra berberai.
- Berberai yra kilimai, – pasakė Čikas.
- Aš ilgai galvojau ir kai galiausiai paklausiau Čiko, ar jis iš tiesų esąs žydų čigonas, o jis į tai rimtai palinkėjo galva, aš juo patikėjau.
- Nepatikėjau tik tais paistalais apie jo senelį. Buvau įsitikinęs, kad Valakija yra tik žodis. Šimtais būdų įrodinėjau Či-

kui, kad Valakijos nėra, ir jaučiau, kaip mano žodžiai įgauna įtaigos galios, kai aš kalbėdamas pridedu porą plačių mostų rankomis. Čikas taip pat pagestikuliavęs nuėjo dar vieno alaus, paklausė, ar ir aš dar vieno norėčiau. Bet nuo alaus man nebuvo jokio poveikio, be to, aš norėjau kolos.

Įsijautęs žiūrėjau į musę, kuri ropinėjo stalu. Atrodė, kad ir musė įsijautusi, nes įsijautęs aš. Tikrai, dar niekad nebuvo taip gerai pasikalbėjęs. Čikas pastatė du butelius ant stalo ir pratarė:

– Tu pamatysi. Mano senelį, mano senelio seserį, dvi pusseseres ir keturis pusbrolius, o pusseserės gražutės kaip orchidėjos – tu tikrai pamatysi.

Pamažu ta mintis mane vis labiau užvaldė. Bet vos tik Čikas išėjo, pusseserės ir visi kiti išgaravo kaip rūkas ir dingo, liko vien slogutis. Buvo taip slogu, kad norėjosi staugti. Su Čiku tai neturėjo nieko bendro. Taip jaučiausi dėl Tatjanos. Todėl, kad aš nė nenutuokiau, ką ji dabar apie mane galvoja, graudu buvo, kad aš tikriausiai niekada to nesužinosiu, todėl šią akimirką būčiau kažin ką atidavęs, kad tik atsidurčiau Valakijoje ar kokioj kitoj pasaulio vietoj, tik ne Berlyne.

Prieš atsiguldamas į lovą dar atsiverčiau savo kompiuterį. Radau keturis laiškus nuo tėvo, jis skundėsi, kad išjungiau savo mobilųjį ir neatsiliepiu telefonu apačioje, turėjau prigalvoti jam visokių pasiteisinimų ir patikinti, kad viskas čia *super okay*. O taip ir buvo. Ir kadangi man nepatiko tokie laišukai ir nieko gero nesugalvojau, tai į vikipediją tik tarp kita ko įvedžiau „Valakija“. Ir nuo tada pradėjau *rimtai* apie tai mąstyti.